

CANGURS A ROMA

Per Josep Maria Casases Armengou

Estic participant d'oient en un curs per escriure cròniques a la Biblioteca Pilarín Bayés de la Ciutat de Vic.

Encara que a mi m'interessa més el format del relat, en Miquel, el profe, ens ha posat deures de cara al final del curset i ens ha demanat que aportéssim tots els participants una CRÒNICA per un possible debat, entre nosaltres.

Els que hem seguit i sentit els consells per elaborar una bona crònica, hem estat motivats. Al segon dia ja tothom tenia un tema per elaborar, que representés un esdeveniment, sentiment, cas succeït o tan sols una mirada de quelcom en què poguéssim esplaïar-nos en l'escriptura, que en definitiva és el cas.

Aquests dies passats he estat a Roma, un altre cop a la Roma Eterna, i el tema escollit per la meva crònica va ser aquest viatge meu.

Un cop a la capital d'Itàlia, i a diferència d'altres vegades en què anava de turista curiós, la meva missió va ser la de guardar les espatlles a la meva companya de vida, que anava de cangur del nostre net Àlex, justos dos anys i pico fets.

La conclusió que ell n'ha tret, de la Ciutat Eterna, és que "les estàtues no es mouen gens".

Fins ara, Roma sempre m'havia semblat un destí inspirador, ciutat i bressol d'un gran imperi i de la nostra cultura.

Atapeïda d'art a cada cantonada, les seves evocadores fonts, les esglésies plenes d'escultures i murals, on pots trobar-te un Caravaggio en qualsevol capella fonda, Tintoretts, o una Pietat de Miquel Àngel, Berninis, Leonardos, Botticellis, per no mencionar també a Rafael, esperen mirades i admiracions en més d'una contrada.

Però també m'he emportat una petita decepció, la Roma monumental dels palaus i palauets, la Roma dels ristretto i dels machiatto, estava girada a l'inrevés per la massificació.

A més a més, aquest pròxim Nadal en la missa del Gall del dia 24, comença l'any *Jubileu 25*, esdeveniment que succeeix cada vint-i-cinc anys a instàncies del Vaticà i el seu Papa de torn.

La Roma ancorada en el meu cor la vaig trobar com desapareguda, absent i embolicada per múltiples restauracions, neteges, obres i, diguem-ne per entendre'ns, posades al dia del seu look, amb la finalitat de retirar el fum i la brutícia petrificada en façanes i contrades; tot en pro de posar-la guapa per l'ingent allau de turistes, creients i viatgers que espera rebre la Ciutat el pròxim any.

–Actualment, hi passen 17 milions de visitants anuals i per al Jubileu n'esperem 34–, va comentar-me un resignat taxista, xofers que ho saben tot a tot arreu.

–L'any 25 serà una bogeria, un col·lapse,– deia.

També esmentava que no s'acabaria cap de les obres i que tot plegat esdevindria un caos.

De fet, ara ja ho és. Les cues per accedir als llocs emblemàtics són llarguíssimes, els visitants d'arreu del món es passen hores i hores a peu dret per accedir als referents a visitar, que per gairebé tothom són els mateixos, i a més són el motiu per iniciar aquesta visita. Per citar-ne alguns, El Coliseu, la Sixtina, el Fòrum romà, el Palatí, els museus... Hi un etcètera de peces per veure dispersades arreu, fins i tot a galeries d'art. La demanda és desesperant i en alguns llocs nosaltres vàrem desistir d'entrar-hi i decidir gaudir de l'ambient multicultural de la Ciutat arran de llamborda.

Un cop ets a Roma, la mirada es dispersa arreu, buscant petits plaers que puguís veure, viure i, si de cas, després poder escriure: així que cotxet pel davant, la meva dona, i el petit Àlex, que de tant en tant en deia alguna prou interessant, vàrem passejar pels voltants del Trastevere, fèiem cafè a la plaça Navona, també cua a la típica fontana de Trevi, a la

Basilica de Sant Pere i sobretot al PANTEÓ, que, a criteri personal continua essent una de les obres arquitectòniques construïdes pels humans més impressionants de tot el món.

Només el Panteó ja val un desplaçament a Roma.

L'experiència en entrar-hi ratlla la màgia, la sorpresa, la perfecció, l'embadaliment: és un sublim, una obra que sempre que l'he contemplat i viscuda m'ha corprès per la seva totalitat.

Mentre mires enlaire cap al lòcul, tens aquella sensació de flotabilitat en què voldries sortir volant per allí, directament cap al cel. De fet, en certa manera, ho fas. L'experiència no té preu.

Ara bé, Roma està atrafegada. Els nouvinguts han rellevat els italians de tota la vida en els llocs de treball, pots passejar-te i accedir a tot arreu sense parlar l'idioma local, amb el castellà n'hi ha prou.

Com a metròpoli d'un gran Imperi passat, la Sra. Meloni no es pot queixar, el temps li retorna els "inesperats" que gairebé només figuren als llibres d'història. La multiculturalitat és norma a peu de carrer, a bars i restaurants, a botigues i centres es parlen llengües provinents de tots els continents, com els mateixos turistes i visitants, que en certa forma tenen la seva harmonia; nosaltres, catalans, també formaven part del corrent dels vials abarrotats provinents de les antigues colònies. També a les terrasses dels restauradors, els cambrers de tots colors feien equilibris amb les pizzes que sortien fumejant de gorgonzola calent amb olorassa d'alfàbrega i orenga.

Roma és aquí mateix, és un barri més d'Europa. Ara bé, trieu amb encert l'anada o si no predisposeu-vos a l'aglomeració, i més l'any vinent. Tot i això, paga la pena.

Personalment, penso que té en propietat un fet, un lloc, un moment excepcional i únic: la mirada cap el cel des de dins el Panteó, aquest moment s'ho val tot. Val un viatge.

I repeteixo: “Les estàtues no es mouen gens”, diu un nen de dos anys en la seva primera vegada a una Roma ara ja capgirada, però que encara desprèn aquest AMOR. Continua inspirant-me.

De fet, en el meu viatge només vaig deixar discórrer i deixar-me portar per l’aurèola de magnanimitat i l’eternitat romana, encantar-me i meravellar-me als indrets, i passejar amb el net i la meva dona, purament exercir de cangurs.

En algun moment vaig pensar en la crònica del curset que estic fent a la Pilarín, però tot va discórrer al voltant de l’Àlex, en què fins i tot els seus ninots van visitar el Coliseu.

El que vaig viure i veure i intento escriure, com a reincident a la ciutat romana, va ser la massificació i el gran contingent i batibull d’inesperats, però com a premi em quedo amb la mirada cap al lòcul del Panteó, que vaig compartir amb el meu net, que tot solet va descobrir, assenyalant-lo amb el dit, com un nen buscant al Creador a la Capella Sixtina.

Una mica de denúncia i admiració.

Per cert, l’Àlex va tirar la moneda a la Fontana de Trevi; segur, que hi tornarà. Quan això passi, estic segur que en algun moment tindrà una espècie de deixàveu de l’Ull del Cel.

Cangurs pels carrers d’Itàlia? Sí.

Amor etern a Roma, Ciutat Eterna.